

Dominika Hájková

nezastavuj

● ■ pointa

Nezastavuj

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.pointa.cz

www.albatrosmedia.cz

Dominika Hájková

Nezastavuj – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Dominika Hájková

nezastavuj

● ■ pointa

Děkuji všem, kteří se podíleli na tom, aby se kniha Nezastavuj dostala právě do tvých rukou! Děkuji lidem, kteří mě podporovali, fandili a stáli při mém boku. Určitě mi napište na instagramový účet @dominika_hajkova, jak se vám kniha líbila, co vás překvapilo, zaujalo, zkrátka cokoliv, odpovím na každou zprávu. Momentálně pracuji na dalších knihách, takže se máte určitě na co těšit!

Poděkování mým kolegům, kteří se podíleli na výrobě knihy:

- Ondřej Horník – redaktor a korektor
- Veronika Glogrová – sazeč
- Jiří Houžvička – grafik
- Lukáš Kabourek – betačtenář

Speciální sponzoři knihy – osobně vám všem jmenovitě děkuji:

- Eva Hájková a Radek Hájek,	- Michaela Slavatová,
- Štěpán Bilíček,	- Petr Říha,
- Alžběta Daniela Frimlová,	- Iva Kubšová,
- MALVÍNA – umělecká	- Jaromír Kozák,
mateřská škola, s. r. o.,	- Avetis Švamberg,
- Cestovní agentura	- Jarmila Bělíčková,
Jarošík – Klatovy,	- Petr Slavata,
- Alfa Software, s. r. o.,	- Andrea Jarošíková,
- Karla Voláková,	- Ivona Červenková.
- Eva Fiury,	

Mami a tati, rodino, kamarádi, vám patří to největší poděkování.

copyright © Dominika Hájková, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-7691-182-6

ISBN e-knihy 978-80-7691-356-1 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7691-357-8 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-358-5 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

Prolog

Je to tady zase.

Ten palčivý pocit, že mě sleduje. Nedokážu svoje myšlenky přeladit a myslet na něco jiného. Svírá se mi hrdlo, v mokřých, zpocených dlaních tisknu mobil a doufám, že konečně naskočí signál. Za oknem se právě odehrává velká bitva přírody, vítr a déšť mlátí do oken a mám pocit, že za chvíli vtrhnou i dovnitř, protože tahle stará chalupa nemá šanci přežít.

Vidí mě? Vidí, jak se choulím na gauči pod dekou, klepu se strachy a nervózně se rozhlížím po pokoji? Dokázal mě sledovat až sem? On si vlastně poradil vždycky. Dokázal se mi nabourat do telefonu, kontrolovat moje e-maily, zprávy, i když jsem si několikrát změnila heslo, a podniká další potřebné kroky.

Klepu se strachy, možná zimou, kdo ví, v téhle situaci. Srdce mi snad vyskočí z hrudi.

Kde je sakra Matěj? Proč už tady dávno není?!

Jsem paranoidní, nebo slyším zvonek? Nechci vstát, ale musím zjistit, jestli mi přeskočilo, nebo je to pravda. Chodidla se dotknu ledové podlahy a s ucuknutím je hned zase instinktivně schovám zpátky pod teplou deku. Dobře, pokus číslo dvě. Nádech, výdech. Alice, uklidni se, sakra. Jdeš se jen podívat ke dveřím. Po špičkách se přesunu až ke vstupu do domu. Hrdlo mám stažené, celým tělem mi projíždějí vlny absolutního děsu.

V tichosti stojím a přikládám ucho na dveře. Slyším však jen bubnování deště a svůj dech. Za dveřmi nikdo není, Alice.

Stojím jako přibitá ještě pár minut, ale zdá se, že se nic neděje. Tyhle návaly hrůzy mívám poslední dobou často. Přepadne mě to a vůbec nedokážu změnit tok myšlenek. Chytí mě to, drží, jako kdyby se něčí ruce snažily lapit mé tělo a nepustit ho. Tohle je přesně jeden z těch stavů.

Po chvíli cítím, že se mi tep konečně zpomaluje. Krk povoluje a krev zase začíná proudit.

Vrátím se zpátky na gauč. Je mi šílená zima. Všudypřítomná tma po výpadku elektřiny vyvolala jak můj strach a vtíravé myšlenky, tak i pocit, že zmrznu. Jak říkala Lucinka: Bude z tebe sněhulák.

Kde ale jsou takovou dobu? Doufám, že se jim nic nestalo, že jen v tomhle počasí zastavili někde na kraji silnice.

Hluk dopadajícího deště najednou přehluší zvuk motoru. Konečně jsou tady, proletí mi hlavou. Už to bude zase všechno dobré. Budeme spolu, počasí se uklidní a zase bude všechno tak, jak má.

V zámku zarachotí klíče. Čekám už jen, jak Lucinka vtrhne do domu jako neřízená střela a hupne za mnou se přivítat.

„Matěji, potřebuješ s něčím pomoci?“

Odpovědi se mi nedostane. Dveře zůstávají pootevřené, ale dovnitř nikdo nevejde. Matěj určitě tahá tašky s nákupem z auta a do toho hlídá dvě děti. Zvednu se a vydám se jim na pomoc.

Otevřu dveře do tmy, větve se v tom prudkém větru houpají, déšť je stále stejně silný. Prostor občas prozáří blesky, které tuhle šílenou atmosféru ještě podtrhují. Do obličeje mě udeří zima, vlasy mi vlají ze strany na stranu a lepí se mi na obličej. Obejmu se pažemi, abych se aspoň trochu zahřála. Auto stojí zaparkované vedle obrovského stromu, motor je vypnutý, světla zhasnutá a nikde nikdo není.

„Matěji?“

Po chvíli konečně dostanu odpověď.

„Alice, tady jsem,“ ozve se vedle mě na verandě.

Otočím se a už chci Matěje přivítat, šťastná, že dojel v pořádku.

V té tmě vidím jen oči. Chladná ruka se dotkne mojí paže a vtom opět blesk rozsvítí oblohu a dovolí mi tak rozpoznat tu hrůzu, která stojí přímo přede mnou.

Věnuje mi ten nejděsivější úsměv, jaký dokáže a jaký chce. Takový, u kterého ví, že mě má pevně v hrsti. Zvuky přírody prolomí můj křik, který by jistě nezaujatému pozorovateli pronikl až do morku kostí, a vzápětí prosím, ať mě nechá na pokoji.

Poslední, co si pamatuju, je úder do hlavy a oči toužící po pomstě.

1

Alice

Nejradši mám rána u nás doma. Ne nadarmo se říká: Všude dobře, doma nejlíp. Je tolik věcí, které mi doma po ránu vyloudí úsměv na tváři. Začíná to čerstvým vzduchem proudícím do ložnice, vůní dřeva staré chalupy, čerstvě povlečenými peřinami, pohledem na spícího Matěje, kterému z pusy na polštář kane tenký pramínek slin – aby to nebylo zase moc přeslazené.

Musela jsem se při pohledu na něj pousmát. Měl lehce pootevřenou pusku, vydával zvuky jako kanadský dřevorubec a ta tekoucí slina byla už jen třešničkou na dortu.

Přisunula jsem se blíž, nadzvedla jsem peřinu a přitulila se k němu. Chvilí jsem se dívala, jak spokojeně spí. Po nějaké době mě to ale přestalo bavit, a tak jsem ho začala jemně šimrat prstem. Nejdříve na uchu – u toho si pomlaskl a spal dál. Potom pod nosem – to už se ošil a rukou se na tom místě podrbal. A když jsem se dostala do podpaží, už na mém zápěstí přistála ruka, otevřelo se jedno oko a Matěj mě zpražil vražedným pohledem.

„Alice, co jako děláš?“ zabručel pod vousy. Rty měl nakrčené a obličej pomačkaný od polštáře.

Začala jsem se smát. Stále jsem si ho prohlížela, jak je celý červený, rozespálý, a ještě se musí koukat na bláznivou ženskou, co ho vzbudila.

„Ha ha ha, co je na tom legračního?“

„Já už jsem se nudila.“ Dala jsem mu pusku na lehce opocené čelo.

Viděla jsem, že ač se snaží být naštvaný, koutky úst mu cukají. Nevěřicně zakroutil hlavou a otočil se na záda. Prohrábl si vlasy, protáhl se a začal se smát taky.

„Já mám s tebou fakt život, cácorco,“ vzdychl a převalil se na mě. Smáli jsme se jeden na druhého, líbali se, hladili se po zádech. Vtom se otevřely dveře a do ložnice k nám vletěla neřízená střela.

„Vstávat, vstávat, Matěji, Alice, je ráno, je ráno, dnes je velký den!“

Celá postel jako by se ocitla na palubě velké lodi plující po moři. Lucka skákala po matraci tak divoce, že jsem se bála, kdy pod námi praskne rošt. Matěj ji chytil za ruce a strhl k sobě. Lucka s pištěním dopadla mezi nás a řehtala se na celé kolo.

Lucka rostla jako z vody. Každým dnem byla větší a větší, taková malá rozumbrada. Hrozně mi připomínala Elišku. Nejen chováním, ale i vzhledově. Užívala si každý den plnými doušky, radovala se z každé maličkosti, přesně jako to dělávala Eliška.

Moc mi chyběla.

Obě nás občas přepadaly záchvaty neuvěřitelného smutku a hněvu, nebo možná spíš bezmoci. Matěj mě párkrát našel zamknutou na záchodě, brečící s rukama opřenýma o kolena a hlavou v dlaních; jindy zase našla já Lucinku schovanou pod peřinou a vzlykající, že jí chybí maminka.

Posledně když jsme s Lucinkou pekly rybízovou bublaninu, přišla řeč právě na nehodu jejích rodičů.

Měly jsme moc hezké odpoledne. Lucka stála na stoličce, aby lépe dosáhla na kuchyňskou linku, a míchala v misce vajíčka. Já stála vedle ní, obě v zástěře, a zadělávala jsem těsto na buchtu. Kuchyní se linula vůně léta, rybízu a drobenky. Lucka se pořád smála, mazala mi na čelo mouku a hrála si u toho na indiánku. Chvilí jsme pak v tichosti pokračovaly v pečení, když se najednou zeptala, jak to vlastně bylo. Jelikož měla období, kdy se

stále na všechno ptala „Proč?“, doufala jsem, že náš rozhovor nebude mít dlouhé trvání.

„Proč maminka a tatínek odešli do nebe?“

Udělal se mi knedlík v krku a věděla jsem, že tohle téma budeme rozebírat ještě mnohokrát.

„Víš, tohle se občas stává. Nikdo neví proč, ale hodně lidí tomu říká osud.“

„Osud? Co to je?“ Upírala oči do vajíček, ze kterých se pomalu, ale jistě stával krém.

„No, osud, to je něco, co je dané. Jako kdybys četla knížku. Ta knížka už je napsaná a nedá se změnit. Nemůžeš vzít tužku, přepsat slova a změnit příběh. Ta knížka už je napsaná, vytištěná a nejde s tím nic dělat. To je osud.“

„Takže já mám taky svůj osud?“

„Osud, ano,“ zasmála jsem se.

„A co když půjdu taky do nebe brzo? Jak se tam vlastně chodí, do toho nebe?“

Zamyslela jsem se a přemýšlela, jak jí vysvětlit něco tak šíleně abstraktního.

„Určitě do nebe brzo nepůjdeš. Máš toho ještě hodně před sebou. A jak se tam chodí? Já si myslím, že se změníme v anděla a prostě odletíme.“

Lucka se poškrabala na nose a nanasla si tak na sebe další vrstvu mouky.

„Jak asi vypadá anděl?“ zeptala se, když pomáhala míchat těsto.

„Co myslíš, Lucinko? Jak si to představuješ?“

„No, musí mít křídla, aby mohl odletět.“

„To každopádně,“ přitakala jsem.

„Myslím si, že maminka a tatínek jsou dobří andělé. A dávají na nás pozor.“

„To víš, že dávají,“ řekla jsem a dala jí pusku na nos od mouky.

Uchechtla se a natáhla ruce, abych ji sundala ze stoličky.

„Co kdybychom jim spolu šly poslat pozdrav?“

Kývla a už automaticky zamířila do šuplíku vedle ledničky. Vytáhla z něj dvě svíčky, sirky – ty vždycky hned podala mně, protože věděla, že oheň dětem do ruky nepatří – a vydala se na zahradu. Šla jsem za ní. Utíkala přes trávník jako raketa a zastavila se úplně na konci zahrady u obrovské jabloně.

Když jsme měly obě největší splíny, Matěje napadla skvělá věc. U stromu, pod nímž jsme teď stály, nám udělal maličký stoleček jako místo, které je pokaždé, když přijdeme, prostor jen pro nás a Elišku s Tomášem. Pomáhalo nám to představit si, že jsou vždycky tady a čekají na nás.

A tak jsme si i teď sedly do trávy, zapálily svíčky, položily je na stolek, koukaly do koruny stromu a vyslaly jim myšlenku. Ať se o nás nebojí a dávají na nás v tom světě plném strastí, kde se lidé každou chvíli mění v anděly, pozor.

Lucka běhala po domě jako splašená a pořád křičela, že je velký den, velký den, velký a největší a ještě větší den. Sem a tam, pořád dokola, byla k nezastavení. Energie měla na rozdávání. Zato já nevěděla co dřív. Nezapomenout na tuhle tašku, zabalit svačinu, pití, to vlastně ještě ne, protože je horko a mimo lednici by zteplalo, dudlík, plínky, Lucince plyšáka, protože bych nerada absolvovala celou cestu s křikem, peníze, náhradní oblečení pro děti, protože kdo by riskoval nějakou kakací nehodu po cestě, pasy, letenky... Proboha, kde jsou letenky? Vlastně aha, ty až na letišti.

„Alice, klid,“ řekl Matěj, když viděl, jak mi z uší pomalu vychází pára.

Zasmála jsem a snažila se zhluboka nadechnout.

„Jsem jen nervózní,“ vysvětlila jsem. Svezla jsem se na židli v jídelně a snažila se vstřebat všechen ten šrumec kolem.

„Máme všechno důležité. A cokoliv dalšího se dá dokoupit.“ Políbil mě na čelo a pohladil mě po vlasech, které mi zřejmě

stály všemi směry, vzhledem k tomu, s jakým nasazením mi je uhlazoval.

Pooděšel ke Gabíkovi, který si hrál na podložce. Lucka kupodivu seděla vedle Gabriela a snažila se mu vysvětlit, že to auto, které má v ruce, musí držet obráceně, protože auta po střeše přece nejezdí. Gabík byl zřejmě opačného názoru, jelikož řval jak pardál a snažil se ukořistit auto zpět jen pro sebe. Jak tahal auto Lucii z ruky, praštil Matěje do čela a vzápětí už Gabriel nebyl jediný, kdo řval na celé kolo.

No to nám to pěkně začíná.

Cesta na letiště byla záživná. Ani nebudu zmiňovat, že jen za hodinu jízdy tam si Gabík dvakrát upustil hnědou bombu do gatí. Lucka křičela na celé auto, proč Gabriel tak smrdí, a hystericky si zacpávala nos. Potom kadící událost nabrala nové obrátky. Došlo na otázky, proč se vlastně kadí.

„Proč Gabriel kadí víc jak já?“

„Nekadí víc než ty, to se ti jen zdá,“ řekl Matěj, soustředěný na řízení.

„A proč u toho tak strašně smrdí?“

„Ty snad voníš, když kadíš?“ zeptala jsem se.

„Já jdu aspoň na záchod,“ odpověděla a založila si maličké ruce na prsou. Vypadala vtipně. Seděla jak generálka, a ještě s těma založenýma rukama.

„Gabík ale ještě nemůže chodit na záchod, je moc maličký a nedokáže si zatím sám říct, když potřebuje. Ty už jsi velká holka, a tak se to líp ohlídá.“

Viděla jsem Matěje, jak se snaží zadržet smích. Celý tenhle rozhovor byl vtipný už jen proto, že víme, že Lucka se vždy při nejnevhodnějších situacích ptá na nejnevhodnější věci.

„To by jako do toho záchodu mohl spadnout, jo?“

„Jo.“

„Teda, Alice, to by bylo něco, no představ si to!“ řehkala se na celé kolo.

Cestou na letiště jsme stihli probrat několik teorií o tom, jak to vlastně s těmi bobky funguje. Zaplaťpánbů jsme na místo dorazili včas a další kladení otázek muselo jít prozatím stranou.

Na letišti bylo rušno. Z každé strany se ozývalo hlášení o uzavírajících se gatech, poslední výzvy k odbavení nebo nástupu do letadla. Řinčení kufrů po dlážděné podlaze, syčení kávovarů, hukot odlétajících letadel.

Matěj šel odevzdat kufry a my jsme se zatím uvelebili v kavárně. Objednala jsem si kávu a pro Lucku jahodový džus. Gabíkovi stačilo, že má konečně klid a může pozorovat rušný svět kolem sebe.

Zajímalo ho všechno. Cukřenka na stole, papírový ubrousek, moje káva v kelímku, kterou si toužil přivlastnit.

Přemítala jsem o tom, jaká asi bude cesta. Jestli bude Lucka celý let brebentit a nějaká babička si na nás bude stěžovat letušce, protože nemá klid na luštění křížovek, a vyčítat mi, že si nedokážu uklidnit dítě – přitom tohle dítě je naprosto v klidu, milá paní, jen je moc zvědavá a všechno ji zajímá.

Dál jsem rozmyšlela nad tím, jestli bude Gabík spát, nebo celé tři hodiny brečet, protože let zkrátka nebude nic pro něj, a při výstupu se na nás budou lidi mračit a propalovat nás pohledem. Jen se jim ukloním a půjdu se svými dvěma dětmi dál, jelikož každý, kdo má dítě, dobře ví, že to fakt není jednoduché. I když by určité bylo zajímavé říct „Gabrieli, nebreč, teď se to nehodí“ nebo „Lucko, teď nemluv a nezajímej se o to, proč má ta paní tu bradavici na tváři, a ne, ten pán, co má to velké břicho, opravdu nenosí pod tričkem miminko“.

A já bych to ani nechtěla. Všechno tohle povídání, rozjímání nad nesmrtelností brouka i ty pokaděný plíny za to všechno stojí.

Kolikrát jsem si říkala, jaké to asi bude, stát se mámou na plný úvazek. Už jsem to nebyla jen já, Alice, nebo Matěj, ani Alice a Matěj. Už se z nás stala rodina. Tolik práce a úsilí jsme

vložili do toho, aby se z té staré chaloupky, kterou jsem poprvé navštívila celá poštípaná od komárů, stal domov. Ještě víc nám dalo zabrat zvyknout si na to, že ono pihovaté stvoření nemá mámu a tátu a my jsme pro ni jediní, kdo jí na světě zbyl. A poslední velkou jízdou bylo těhotenství, ze kterého vzešel Gabriel. Chlapeček vymodlený, který nás všechny čtyři nesmírně spojil a zcelil. Jako by nám přišel říct, ať se nebojíme, protože jsme rodina a společně zvládneme všechno.

Kupodivu všechno proběhlo celkem hladce. Ti dva byli ze všeho tak vyjukaní, že měli zavřené pusy, oči dokořán a ani nestíhali vnímat všechny vjemy kolem. Lucka byla přilepená čelem k okénku a ani nedutala. Gabriel docela dlouho spal. A já jsem byla nejšťastnější na světě. Aneb proč dopředu nemalovat čerta na zeď. Matěj mě držel za ruku a usmíval se od ucha k uchu. Určitě přemítal nad podobnými věcmi jako já.

Tohle bude zasloužená dovolená.

Protože minulý rok byl plný zvratů a smršknul se mi na vtipnou historku o tom, že můj ex je gay a randí s mým nejlepším kamarádem, na ještě vtipnější seznámení s klukem, kterého jsem nesnášela, a teď spolu máme dvě děti, na hezký nový domov, v němž jsem nejprve nevěděla, jestli mám dřív zachraňovat život svůj, nebo ten slepičí... no a pohádka je konec.

Ale že budu řešit modřiny na svém těle, krev tekoucí z mých ran a smrt svojí nejlepší kamarádky, to by mě nikdy nenapadlo.

2

Den útěku. David

Když přiběhnu do bytu, už tady není. Vypadá to tu jako po výbuchu. Kurva, to jsem to posral. Otevírám všechny skříně, ale po jejich věcech není ani památky. Sem tam se válí kusy jejího oblečení, v koupelně má ve skřínce hřeben, nějaký kosmetický sračky, ale ona tady není. Chytám se za vlasy, rvu si je takovou silou, že mi snad každou chvíli musí zůstat mezi prsty. Všechny šuplíky jsou otevřené, na zemi se válí papíry, nádoby je rozházené po kuchyňské lince. Ještě je to tu cítit její vůní. Tou nasládlou vůní, která mi vždycky připomíná vanilkovou zmrzlinu. Musí být někde blízko. Přiběhnu k oknu a vykloním se nad rušnou ulici. Taxíky jezdící sem a tam, troubení nervózních řidičů, hlahol z ulice doléhající do bytu a pronikající až do morku kostí. Zaccpávám si uši, z plných plic křičím, jen abych ten nesnesitelný rámus přehlušil. Točí se mi hlava, vlasy si už z hlavy trhám, škrábu se po rukou, důkazem mi jsou červené šrámy, místy vyskakující kapičky krve. Kopu do nábytku, vezmu do rukou skleněnou vázu a vší silou jí mrštím o zem. Střepy se rozletí, pak o podlahu prásknou knížky. Dívám se do každé skříně, hledám něco, co by mi prozradilo, kde je. Kde jsi? Alice, kde jsi? Musíš mě poslechnout, není to tak, jak si myslíš, jak to vypadá. Je to jen prelud, tvoje mysl už neví, jak by mě mohla usvědčit z dalších věcí. Poslouchej mě, vysvětlím ti to.

Chodím po bytě, ruce stále vražené do vlasech, cítím krev v puse, položím si prst na ret, abych se ujistil, že jsem si ho právě rozkousl, ta známá nasládlá chuť, ta chuť návalu agrese, možná i pocitu, že je konečně konec... Ale ne, nesmí. Musím tě najít a říct ti, jak tě miluju a že o tebe nemůžu přijít.

Nahmatám v kapse klíče. Při odchodu z bytu si všimnu svého odrazu v zrcadle. Zoufalec. Podívej se, jak jsi dopadl. Zakrvácený ret, ještěže to pod těmi divokými tmavými vousy není moc vidět, v černých očích běsnící děs a strach, zarudlý obličej. Už běžím, lásko, neboj se, já tě najdu, odvezu tě zpět do bezpečí, do našeho domova, nemusíš se ničeho bát, budeme zase jen spolu, budu tě držet pevně v náručí a nedovolím nikomu, aby ti ublížil, já ti neublížím.

Vyběhnu z bytu a vzápětí mě málem srazí nějaký kretén na kole. Řvu na něj, ale on se ani neotočí a vesele jede dál. Přehodím si kapuci přes hlavu, rozhlídnu se na jednu stranu, na druhou, ale kam teď? Kam by asi mohla jít moje holčička? Za Eliškou? Za tou nadutou krávou, která se mi ji neustále snaží přebrat? Nebo za Karlem? To těžko, tuhle myšlenku hned vytřesu z hlavy, před chvílí nás načapala u něj doma, těžko by běžela k němu a schovala se mu do náruče, kde jsem byl ještě před chvílí já. Prostě běžím. Chvilí běžím jednou ulicí, pak přeběhnu přes silnici a prozkoumávám další. Jako bych snad věřil, že bude sedět někde v kavárně nebo v parku. Už mě pálí na hrudi, nemůžu popadnout dech, přece jen nemám žádnou fyzičku, neběhám, učitel tělocviku taky nejsem, vlastně nejsem učitel už nějaký ten pátek, ale nechtěl jsem se Alici přiznat, že jsem to pokazil, že jsem posral další věc, že nejsem dobrý chlap, nejsem pro ni dost dobrý a měla by mě radši nechat jít, ale nechci, aby mě nechala jít, potřebuju ji, je jediná, koho mám, musím ji udržet u sebe.

Alice, prosím, vrať se mi.